ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 12ης Ιουνίου 1986 *

Στην υπόθεση 1/85,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση του Bundessozialgericht προς το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, με την οποία ζητείται στο πλαίσιο της διαφοράς που εκκρεμεί ενώπιον του παραπέμποντος δικαστηρίου μεταξύ

Horst Miethe

και

Bundesanstalt für Arbeit, Nürnberg,

η έκδοση προδικαστικής αποφάσεως ως προς την ερμηνεία του άρθρου 71, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητος (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

συγκείμενο από τους U. Everling, πρόεδρο τμήματος, Y. Galmot και K. Κακούρη, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: D. Louterman, υπάλληλος διοικήσεως

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που κατέθεσαν:

— το Bundesanstalt für Arbeit, εκπροσωπούμενο από τον Müller, ενεργούντα κατόπιν εντολής του προέδρου του Bundesanstalt für Arbeit,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων εκπροσωπούμενη από τον Norbert Koch, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, επικουρούμενο από τον Bernd Schulte του Max-Planck-Institut für ausländisches und internationales Sozialrecht του Μονάχου,

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 27ης Φεβρουαρίου 1986,

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

1 Με Διάταξη της 25ης Οκτωβρίου 1984, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 3 Ιανουαρίου 1985, το Bundessozialgericht υπέβαλε, δυνάμει του άρθρου 177 της Συνθήκης ΕΟΚ, δύο προδικαστικά ερωτήματα ως προς την ερμηνεία του άρθρου 71, παράγραφος 1, του κανονισμού 1408/71 του Συμβουλίου, της 14ης Ιουνίου 1971, περί εφαρμογής των συστημάτων κοινωνικής ασφαλίσεως στους μισθωτούς και τις οικογένειές τους που διακινούνται εντός της Κοινότητος (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 73).

2 Τα ερωτήματα αυτά ανέκυψαν στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ του Miethe και του Bundesanstalt für Arbeit (ομοσπονδιακού οργανισμού απασχολήσεως) της Νυρεμβέργης.

3 Ο Horst Miethe, γερμανικής ιθαγένειας, διαβιούσε και εργαζόταν ανέκαθεν στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Συνεχίζοντας να εργάζεται ως εμπορικός αντιπρόσωπος μιας γερμανικής επιχειρήσεως στο Άαχεν ο Miethe μετακόμισε, στις 19 Νοεμβρίου 1976, μαζί με τη σύζυγό του, στο Eynatten (Limbusch), Βέλγιο, για οικογενειακούς λόγους, επειδή δηλαδή τα παιδιά του, τα οποία ήταν εσωτερικά σε βελγικό εκπαιδευτικό ίδρυμα, θα μπορούσαν έτσι να είναι κάθε βράδυ με την οικογένειά τους.

4 Ο Miethe ο οποίος διατήρησε γραφείο στο Άαχεν, στο οποίο είχε, επίσης, τη δυνατότητα να διανυκτερεύει, έκανε στην αρμόδια αρχή αυτής της πόλεως δήλωση κατοικίας προκειμένου να διατηρήσει το επαγγελματικό δελτίο ταυτότητας του περιοδεύοντος εμπορικού αντιπροσώπου. Λίγες εβδομάδες αργότερα έκανε την ίδια δήλωση η σύζυγός του, το ζεύγος όμως εξακολούθησε να παραμένει εγγεγραμμένο στο Βέλγιο.

5 Όταν περί τα τέλη Σεπτεμβρίου 1979 ο Miethe έμεινε χωρίς εργασία, τέθηκε στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του Άαχεν και ζήτησε την καταβολή επιδόματος ανεργίας από τον εκεί οργανισμό απασχολήσεως, ο οποίος, με απόφαση της 17ης Δεκεμβρίου 1979, απέρριψε την αίτησή του με την αιτιολογία ότι δεν είχε ούτε κατοικία ούτε συνήθη διαμονή στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας. Η διοικητική ένσταση που υπέβαλε ο ενδιαφερόμενος κατά της εν λόγω αποφάσεως απορρίφθηκε στις 7 Δεκεμβρίου 1980. Ο Miethe δεν υπέβαλε αίτηση προς τις βελγικές υπηρεσίες για χορήγηση επιδόματος ανεργίας, βρήκε δε και πάλι απασχόληση στη Γερμανία την 1η Μαΐου 1980.

6 Ο Miethe προσέφυγε κατά της προαναφερθείσας αποφάσεως του οργανισμού απασχολήσεως ενώπιον του Sozialgericht Άαχεν, το οποίο απέρριψε την προσφυγή. Κρίνοντας κατ' έφεση το Landessozialgericht της Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας, με απόφασή του της 15ης Δεκεμβρίου 1982, μετέβαλε την απόφαση του Sozialgericht και καταδίκασε τον ομοσπονδιακό οργανισμό απασχολήσεως να καταβάλει τα αιτηθέντα επιδόματα ανεργίας από τις 3 Οκτωβρίου 1979. Η απόφαση αυτή στηρίχθηκε στο γεγονός ότι καίτοι, δυνάμει του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο α), περίπτωση ιι), του προαναφερθέντος κανονισμού 1408/71, ο ενδιαφερόμενος δικαιούται παροχές λόγω ανεργίας από το φορέα του βελγικού δικαίου, η διάταξη αυτή δεν αποκλείει την εφαρμογή του εθνικού δικαίου. Ο ενδιαφερόμενος συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις που θέτει η σχετική γερμανική νομοθεσία, εφόσον παρέμεινε στη διάθεση του ομοσπονδιακού οργανισμού απασχολήσεως και διατήρησε συνήθη διαμονή στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

7 Το Bundessozialgericht, ενώπιον του οποίου ο ομοσπονδιακός οργανισμός απασχολήσεως άσκησε αναίρεση, αποφάσισε με Διάταξη της 25ης Οκτωβρίου 1984 να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα ερωτήματα προς έκδοση προδικαστικής αποφάσεως:

« 1) Η καθοριζόμενη στο άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο α), περίπτωση ιι), του κανονισμού ΕΟΚ 1408/71 αρμοδιότητα του φορέα του τόπου κατοικίας να καταβάλλει παροχές στο μεθοριακό εργαζόμενο που βρίσκεται σε πλήρη ανεργία, σημαίνει ότι η αξίωση για τη λήψη παροχών κατά του αρμόδιου φορέα του κράτους απασχολήσεως αποκλείεται, ακόμη και αν, σύμφωνα με τη νομοθεσία του εν λόγω κράτους, η αξίωση εξακολουθεί να υφίσταται, παρά το γεγονός ότι ο τόπος κατοικίας βρίσκεται στην αλλοδαπή, ιδίως επειδή ο μεθοριακός εργαζόμενος που βρίσκεται σε ανεργία έχει τεθεί στη διάθεση των υπηρεσιών απασχολήσεως του κράτους στο οποίο εργάστηκε;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα:

α) Ισχύει η αποκλειστική αρμοδιότητα του φορέα του τόπου της κατοικίας, σύμφωνα με το άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο α), περίπτωση ιι), του κανονισμού ΕΟΚ 1408/71, ακόμη και αν ο μεθοριακός εργαζόμενος:

— εργαζόταν ανέκαθεν μόνο στο κράτος απασχολήσεως, του οποίου είναι υπήκοος, και μέχρι προ ολίγων ετών κατοικούσε επίσης στο κράτος αυτό·

— διατηρεί γραφείο στον τόπο απασχολήσεως, στο οποίο ασκεί τη δραστηριότητά του ως μισθωτός και το οποίο επίσης, ενόσω ήταν άνεργος, του χρησίμευε ως βάση για την αναζήτηση εργασίας αποκλειστικά στο κράτος απασχολήσεως·

— έχει δυνατότητα διανυκτερεύσεως στο γραφείο, όπου και πράγματι διανυκτερεύει μία μέχρι δύο φορές την εβδομάδα κατά τη διάρκεια της απασχολήσεως και μάλιστα κατά τη διάρκεια αναζήτησης εργασίας ακόμη συχνότερα·

— σε περίπτωση που απουσιάζει από το γραφείο, ενωμερώνεται τηλεφωνικά από τρίτο ενδιάμεσο πρόσωπο, όταν τον ζητούν πελάτες ή οι υπηρεσίες απασχολήσεως·

— τελικά, τόσο από την κατοικία του που βρίσκεται κοντά στα σύνορα όσο και από το γραφείο του φροντίζει για την ανάπτυξη των επαγγελματικών και προσωπικών σχέσεών του αποκλειστικά στο κράτος απασχολήσεως, όπου επίσης βρίσκονται όλοι οι φίλοι και γνωστοί του;

β) Σ' αυτό το μεθοριακό εργαζόμενο που δεν αποτελεί τυπική περίπτωση, εφαρμόζεται κατ' αναλογία το άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο β), περίπτωση ι), του κανονισμού ΕΟΚ 1408/71; »

Επί του πρώτου ερωτήματος

8 Το Bundesanstalt für Arbeit και η Επιτροπή συμφωνούν ότι το άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο α), περίπτωση ιι), του κανονισμού 1408/71 θεσπίζει ειδικό κανόνα που παρεκκλίνει από τη γενική αρχή που καθιερώνει το άρθρο 13 του εν λόγω κανονισμού, σύμφωνα με το οποίο ο ασφαλισμένος υπόκειται στη νομοθεσία του κράτους μέλους στο οποίο απασχολείται, ανεξαρτήτως του τόπου κατοικίας και της ιθαγένειάς του. Οι διατάξεις του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο α), περίπτωση ιι), σύμφωνα με τις οποίες ο μεθοριακός εργαζόμενος που βρίσκεται σε πλήρη ανεργία λαμβάνει παροχές σύμφωνα με τη νομοθεσία του κράτους μέλους στο οποίο κατοικεί, δεν παρέχουν δικαίωμα επιλογής στους εργαζομένους οι οποίοι εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του εν λόγω άρθρου και αποκλείουν τη χορήγηση παροχών προς αυτούς βάσει της νομοθεσίας του κράτους μέλους της τελευταίας απασχολήσεως.

9 Πρέπει να τονιστεί ότι οι εργαζόμενοι που βρίσκονται σε πλήρη ανεργία, εκτός από τους μεθοριακούς εργαζόμενους, έχουν, δυνάμει του άρθρου 71, στοιχείο β), του προαναφερθέντος κανονισμού 1408/71, δικαίωμα επιλογής μεταξύ των παροχών του κράτους απασχολήσεως και των παροχών του κράτους του τόπου της κατοικίας. Το δικαίωμα αυτό επιλογής το ασκούν τιθέμενοι στη διάθεση είτε των υπηρεσιών απασχολήσεως του κράτους της τελευταίας απασχολήσεως άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο β), περίπτωση ι)] είτε των υπηρεσιών απασχολήσεως του κράτους του τόπου της κατοικίας άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο β), περίπτωση ιι)].

10 Τη δυνατότητα αυτή επιλογής δεν διαθέτουν οι μεθοριακοί εργαζόμενοι που βρίσκονται σε πλήρη ανεργία, οι οποίοι δυνάμει των σαφών διατάξεων του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο α), περίπτωση ιι), δικαιούνται μόνο τις παροχές του κράτους του τόπου της κατοικίας.

11 Το γεγονός και μόνο ότι η νομοθεσία του κράτους μέλους απασχολήσεως, θεωρούμενη αυτοτελώς και ανεξάρτητα από τις διατάξεις του προαναφερθέντος κανονισμού 1408/71, παρέχει δικαίωμα παροχών σε μεθοριακό εργαζόμενο που βρίσκεται σε πλήρη ανεργία και κατοικεί σε άλλο κράτος μέλος, δεν συνεπάγεται ότι μπορεί να αναγνωριστεί στον εργαζόμενο αυτό δυνατότητα επιλογής που δεν του παρέχει το άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο α), περίπτωση ιι). Μια τέτοια λύση θα παρέβλεπε το σκοπό του κανονισμού 1408/71, ο οποίος, σύμφωνα με την πέμπτη αιτιολογική σκέψη του, αποβλέπει στο συντονισμό των εθνικών νομοθετικών διατάξεων περί κοινωνικής ασφαλίσεως, στο πλαίσιο της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων που έχουν την ιθαγένεια κράτους μέλους.

12 Συνεπώς, στο πρώτο ερώτημα προσήκει η απάντηση ότι το άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο α), περίπτωση ιι), του κανονισμού 1408/71 έχει την έννοια ότι μεθοριακός εργαζόμενος που βρίσκεται σε πλήρη ανεργία και εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων αυτών μπορεί να ζητήσει μόνο τις παροχές του κράτους μέλους όπου κατοικεί, έστω και αν συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις που τάσσει η νομοθεσία του κράτους μέλους της τελευταίας απασχολήσεως για τη χορήγηση δικαιώματος παροχών.

Επί του δευτέρου ερωτήματος

13 Με το ερώτημα αυτό το Bundessozialgericht ζητεί, κατ' ουσία, να πληροφορηθεί αν εργαζόμενος που βρίσκεται σε πλήρη ανεργία ο οποίος, καίτοι ανταποκρίνεται στα κριτήρια του μεθοριακού εργαζομένου, όπως αυτά διατυπώνονται στο άρθρο 1, στοιχείο β), του προαναφερθέντος κανονισμού 1408/71, διατηρεί με το κράτος της τελευταίας απασχολήσεως ιδιαίτερα στενούς επαγγελματικούς και προσωπικούς δεσμούς, πρέπει να θεωρηθεί ότι εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο α), περίπτωση ιι), ή του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο β), του εν λόγω κανονισμού.

14 Κατά τη άποψη του Bundesanstalt für Arbeit, εφόσον ο εργαζόμενος που βρίσκεται σε πλήρη ανεργία ανταποκρίνεται στα κριτήρια του μεθοριακού εργαζομένου που θέτει το άρθρο 1, στοιχείο β), εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο α), περίπτωση ιι), και μπορεί να ζητήσει μόνο τις παροχές του κράτους του τόπου της κατοικίας. Η διάκριση στην οποία προβαίνει η Διάταξη περί παραπομπής μεταξύ « γνησίων μεθοριακών εργαζομένων », οι οποίοι εμπίπτουν στο άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο α), περίπτωση ιι), και « ασυνήθων μεθοριακών εργαζομένων », οι οποίοι εμπίπτουν στο άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο β), δεν βρίσκει κανένα έρεισμα στο άρθρο 71, θα καθιστούσε δε δύσκολη για τη διοίκηση την εφαρμογή του άρθρου 71 του κανονισμού 1408/71 και θα μπορούσε να οδηγήσει σε καταχρήσεις επιβάλλοντας αδικαιολόγητη οικονομική επιβάρυνση στον οργανισμό κοινωνικών ασφαλίσεων του κράτους απασχολήσεως, στην περίπτωση που οι παροχές που καταβάλλει είναι ανώτερες από τις παροχές που καταβάλλει το κράτος του τόπου της κατοικίας.

15 Κατά την Επιτροπή, το άρθρο 71 του προαναφερθέντος κανονισμού 1408/71 επιδιώκει τη διευκόλυνση των ενδιαφερόμενων διακινούμενων εργαζομένων να λαμβάνουν τις παροχές λόγω ανεργίας εκεί όπου οι παροχές αυτές είναι γενικά ευνοϊκότερες γι' αυτούς. Στη συνήθη περίπτωση, ο « γνήσιος » μεθοριακός εργαζόμενος ζει στο κράτος του τόπου της κατοικίας, όπου βρίσκεται η οικογένειά του και οι φίλοι του και όπου αναπτύσσει τις κοινωνικές και πολιτικές του δραστηριότητες. Είναι, λοιπόν, φυσικό το άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο α), περίπτωση ιι), να προβλέπει ότι σε περίπτωση πλήρους ανεργίας αρμόδιοι γι' αυτόν είναι οι φορείς του κράτους του τόπου της κατοικίας. Είναι, αντιθέτως, διαφορετική η περίπτωση ορισμένων εργαζομένων, οι οποίοι διατηρούν πολύ στενότερες σχέσεις με το κράτος της τελευταίας απασχολήσεως παρά με το κράτος του τόπου της κατοικίας και οι οποίοι είναι, στην πραγματικότητα, « μη γνήσιοι μεθοριακοί εργαζόμενοι ». Πρέπει να έχουν οι εργαζόμενοι αυτοί την ευχέρεια να ζητήσουν να υπαχθούν στις ευεργετικές διατάξεις του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο β), περίπτωση ι), του κανονισμού 1408/71, οι οποίες τους παρέχουν δικαίωμα επί των παροχών του κράτους της τελευταίας απασχολήσεως.

16 Πρέπει να σημειωθεί ότι, όπως έχει ήδη κρίνει το Δικαστήριο (αποφάσεις της 15ης Δεκεμβρίου 1976, Bestuur der Bedrijfsvereniging voor de Metaalnijverheid κατά L. Mouthaan, 39/76, Slg. σ. 1901, και της 27ης Μαΐου 1982, Aubin, 227/81, Συλλογή σ. 1991), οι διατάξεις του άρθρου 71 του κανονισμού 1408/71 αποσκοπούν στο να διασφαλίζουν στο διακινούμενο εργαζόμενο παροχές λόγω ανεργίας υπό τις ευνοϊκότερες για την εξεύρεση νέας απασχολήσεως προϋποθέσεις. Οι παροχές αυτές δεν περιλαμβάνουν μόνο χρηματικά επιδόματα, αλλά και τη βοήθεια για επαγγελματική επανένταξη που παρέχουν οι υπηρεσίες απασχολήσεως στους εργαζομένους που βρίσκονται στη διάθεσή τους.

17 Υπό το πρίσμα αυτό πρέπει να γίνει δεκτό ότι το άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο α), περίπτωση ιι), θεσπίζοντας τον κανόνα σύμφωνα με τον οποίο σε περίπτωση πλή-

ρους ανεργίας ο κατά το άρθρο 1, στοιχείο β), μεθοριακός εργαζόμενος δικαιούται αποκλειστικώς τις παροχές του κράτους του τόπου της κατοικίας, προϋποθέτει σιωπηρώς ότι για τον εν λόγω εργαζόμενο συντρέχουν στο κράτος αυτό οι ευνοϊκότερες προϋποθέσεις για την αναζήτηση νέας εργασίας.

18 Ωστόσο, ο σκοπός του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο α), περίπτωση ιι), του κανονισμού 1408/71 δεν μπορεί να επιτευχθεί, όταν ο εργαζόμενος που βρίσκεται σε πλήρη ανεργία, καίτοι ανταποκρίνεται στα κριτήρια που θέτει το άρθρο 1, στοιχείο β), του εν λόγω κανονισμού, διατηρεί κατ' εξαίρεση στο κράτος της τελευταίας απασχολήσεως τέτοιους προσωπικούς και επαγγελματικούς δεσμούς ώστε να διαθέτει στο κράτος αυτό περισσότερες πιθανότητες επαγγελματικής επανεντάξεως. Πρέπει, επομένως, αυτός να θεωρηθεί ως « εργαζόμενος πλην του μεθοριακού εργαζομένου » κατά την έννοια του άρθρου 71 και να υπαχθεί συνεπώς στο πεδίο εφαρμογής της παραγράφου 1, στοιχείο β), του εν λόγω άρθρου.

19 Στην περίπτωση αυτή εναπόκειται αποκλειστικά στο εθνικό δικαστήριο να καθορίσει αν ένας εργαζόμενος που κατοικεί σε κράτος μέλος διαφορετικό από το κράτος απασχολήσεως διατηρεί, παρά ταύτα, στο τελευταίο αυτό κράτος περισσότερες πιθανότητες επαγγελματικής επανεντάξεως ώστε να υπάγεται, στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο β), του κανονισμού 1408/71.

20 Επομένως, στο δεύτερο ερώτημα προσήκει η απάντηση ότι εργαζόμενος που βρίσκεται σε πλήρη ανεργία, ο οποίος, καίτοι ανταποκρίνεται στα κριτήρια που τάσσει το άρθρο 1, στοιχείο β), του κανονισμού 1408/71, διατηρεί στο κράτος μέλος της τελευταίας απασχολήσεως προσωπικούς και επαγγελματικούς δεσμούς ώστε να διαθέτει, στο κράτος αυτό, περισσότερες πιθανότητες επαγγελματικής επανεντάξεως, πρέπει να θεωρηθεί ως « εργαζόμενος, πλην του μεθοριακού εργαζομένου », που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο β). Στα εθνικά δικαστήρια και μόνο εναπόκειται να καθορίσουν αν ένας εργαζόμενος βρίσκεται σε τέτοια κατάσταση.

Επί των δικαστικών εξόδων

21 Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκε η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η οποία υπέβαλε παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, δεν αποδίδονται. Δεδομένου ότι η διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης το χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφασίσει επί των δικαστικών εξόδων.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

κρίνοντας επί των ερωτημάτων που του υπέβαλε το Bundessozialgericht με Διάταξη της 25ης Οκτωβρίου 1984, αποφαίνεται:

1) Το άρθρο 71, παράγραφος 1, στοιχείο α), περίπτωση ιι), του κανονισμού 1408/71 έχει την έννοια ότι μεθοριακός εργαζόμενος που βρίσκεται σε πλήρη ανεργία και εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των διατάξεων αυτών μπορεί να ζητήσει μόνο τις παροχές του κράτους όπου κατοικεί, έστω και αν συγκεντρώνει τις προϋποθέσεις που τάσσει η νομοθεσία του κράτους μέλους της τελευταίας απασχολήσεως για τη χορήγηση δικαιώματος παροχών.

2) Εργαζόμενος που βρίσκεται σε πλήρη ανεργία, ο οποίος, καίτοι ανταποκρίνεται στα κριτήρια που τάσσει το άρθρο 1, στοιχείο β), του κανονισμού 1408/71, διατήρησε στο κράτος μέλος της τελευταίας απασχολήσεως προσωπικούς και επαγγελματικούς δεσμούς ώστε να διαθέτει, στο κράτος αυτό,περισσότερες πιθανότητες επαγγελματικής επανεντάξεως, πρέπει να θεωρηθεί ως « εργαζόμενος, πλην του μεθοριακού εργαζόμενου », που εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 71, παράγραφος 1, στοιχείο β). Στα εθνικά δικαστήρια και μόνο εναπόκειται να καθορίσουν αν ένας εργαζόμενος ευρίσκεται σε τέτοια κατάσταση.

Everling Galmot Κακούρης

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 12 Ιουνίου 1986.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος του τρίτου τμήματος

U. Everling